

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/58/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4213215893
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Pribula
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2018:4213215893.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Pribulu a sudcov JUDr. Borisa Minksa a JUDr. Olivera Kolenčíka v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska ul. 5, IČO: 35 724 803, zastúpený TOMÁŠ KUŠNÍR s.r.o. Advokátska kancelária so sídlom Bratislava, Pajštúnska ul. 5, IČO: 36 613 843, proti žalovaným: 1./ D. T., nar. XX.X.XXXX, bytom W. Z., F. U. XXX/XX, X./ D. P., bytom T. XXX, X./ I. T., bytom W. Z., C. ul. XXX/X, 4./ W. T., bytom W. Z., C. XXX/XX, 5./ M. T. E., bytom W. Z., F. U. XXX/XX, o zaplatenie 2808,54 eura s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 17. júna 2016, č. k. 6C/135/2014-134, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Komárno (do 30.6.2016 ako súd prvého stupňa v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, ďalej len „OSP“ a od 1.7.2016 v zmysle § 12 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“ ako súd prvej inštancie) rozsudkom zo dňa 17. júna 2016, č. k. 6C/135/2014-134 návrh (ďalej len „žaloba“ v zmysle § 131 CSP) zamietol a odporcom (ďalej len „žalovaným“ v zmysle § 60 CSP) nepriznal náhradu trov konania.

2.1. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že navrhovateľka (ďalej len „žalobca“ resp. „žalobkyňa“ v zmysle § 60 CSP) dňa 23.7.2013 doručila súdu žalobu, ktorou sa domáhala, aby súd žalovaného v 1./ rade a právneho predchodcu žalovaných v 2./ až 5./ rade zaviazal zaplatiť jej 2808,54 eura, vyčíslený úrok z omeškania v sume 157,27 eura, ako aj úrok z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 2808,54 eura za čas od 26.2.2013 do zaplatenia a trovy konania na tom skutkovom základe, že jej právny predchodca (Slovenská sporiteľňa a.s.) uzatvoril dňa 14.11.2007 so žalovaným zmluvu číslo XXXXXXXXXX, na základe ktorej mu poskytol finančné prostriedky a žalovaný sa ich zaviazal vrátiť veriteľovi v dohodnutých splátkach, ktoré však nedodrжал.

2.2. Predmetnú pohľadávku nadobudla žalobkyňa na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 13.12.2012 a v tomto konaní sa domáha zaplatenia 63 splátok v celkovej sume 2808,54 eura, ktoré boli splatné v období od 20.8.2010 do 20.10.2015.

3.1. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že dňa 14.11.2007 žalovaný v 1./ rade a právny predchodca žalovaných v 2./ až 5./ rade ako dlžníci a právny predchodca žalobkyne (Slovenská sporiteľňa a.s. - ako veriteľ) uzatvorili zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej veriteľ dlžníkom poskytol úver v sume 80 000 Sk (2655,51 eura). Tento úver dlžníci mali splácať v mesačných splátkach po 1343 Sk (44,58 eura) a mali vykonať 95 splátok.

3.2. Dňa 13.12.2012 pôvodný veriteľ a žalobkyňa uzatvorili zmluvu o postúpení pohľadávok, predmetom ktorej bola aj sporná pohľadávka.

4. Zistený skutkový stav súd prvej inštancie právne posúdil podľa ustanovení § 52 ods. 1 až 4 OZ v znení účinnom od 1.5.2014, podľa § 100 ods. 1, § 101 OZ a § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ktorý bol doplnený zákonom č. 102/2014 Z.z. s účinnosťou od 1.5.2014.

5. Považoval za bezpochybné, že zmluvu, ktorú uzatvoril žalovaný v 1./ rade a právny predchodca žalovaných v 2./ až 4./ rade (zrejme v 2./ až 5./ rade - pozn. odvolacieho súdu) a právny predchodca žalobkyne dňa 13.12.2012 treba považovať za spotrebiteľskú zmluvu, pretože túto uzatvoril dodávateľ a žalovaný ako spotrebiteľ. Súčasťou tejto spotrebiteľskej zmluvy sa stali aj všeobecné podmienky poskytnutia úveru, ktoré žalovaní ovplyvniť nemohli, nakoľko boli pripravené už vopred pre veľký počet spotrebiteľov.

6. Právny predchodca žalobkyne má v predmete svojej činnosti poskytovanie úverov a v priebehu konania nebolo žalobkyňou tvrdené a ani preukázané, že sporný úver bol poskytnutý žalovanému za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. Na právny vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy s prihliadnutím na ust. §-u 52 ods. 2 vetu tretiu Občianskeho zákonníka, podľa ktorého všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Toto ustanovenie OZ nadobudlo účinnosť 1. mája 2014 a právny predpis, ktorého súčasťou je, nemá prechodné ustanovenia, takže od jeho účinnosti sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom. Súd preto predmetný právny vzťah považoval za spotrebiteľský právny vzťah a posudzoval ho podľa ustanovení OZ aj z hľadiska premlčania. Takýto záver o charaktere predmetného právneho vzťahu ako aj o aplikácii ustanovení OZ o premlčaní na takýto právny vzťah, je v súlade s rozhodnutím NS SR zo dňa 21.4.2015 spisová značka 3MCdo 12/2014 ako aj 4 MCdo 17/2014 zo dňa 26.11.2015.

7.1. Vzhľadom na to, že v prejednávanej veci ide o spotrebiteľský spor, súd plniac si svoju povinnosť podľa §-u 5b Zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, predovšetkým zisťoval, či uplatnené právo bolo na súde uplatnené pred uplynutím premlčacej doby, teda či nie je premlčané. Konštatoval, že v tomto spore ide o spotrebiteľský spor, v ktorom sa uplatňuje právo voči spotrebiteľovi, preto žalovaní ani nemuseli vzniesť námietku premlčania, pretože súd z úradnej povinnosti otázku premlčania musí posúdiť.

7.2. Súd teda zisťoval, kedy nastala možnosť vykonania sporného práva po prvý raz, teda od ktorého dňa začala plynúť premlčacia doba veriteľovi na uplatnenie svojho práva z predmetnej zmluvy. Uviedol, že začiatok plynutia premlčacej doby nastáva v okamihu, keď sa veriteľ môže oprávnenne domáhať na súde splnenia záväzku. Inými slovami, je to okamih, kedy oprávnený môže po prvýkrát s úspechom podať žalobu na plnenie záväzku. Občiansky zákonník objektívne vymedzuje začiatok plynutia premlčacej doby, ktorý nezávisí od subjektívnej okolnosti, teda od toho, či oprávnený subjekt vie alebo nevie o svojom práve. Všeobecná trojročná premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Tým je objektívne vymedzený začiatok plynutia premlčacej doby. Tento okamih je daný objektívne a nezávisle od subjektívnej okolnosti, teda či oprávnený vedel alebo nevedel o svojom práve. Právo mohlo byť prvýkrát vykonané vtedy, ak je spôsobilé byť uplatnené v konaní pred súdom prostredníctvom návrhu na začatie konania.

8.1. Poukázal na to, z obsahu prílohy zmluvy o postúpení pohľadávok (z čl. 39) zo dňa 13.12.2012 vyplýva, že posledná úhrada na vyrovnanie dlhu vyplývajúceho z predmetnej úverovej zmluvy bola vykonaná dlžníkmi dňa 23.9.2009. Prvýkrát veriteľ svoje predmetné právo mohol uplatniť už najneskôr 1.1.2010 z nasledovných dôvodov: Podľa bodu 17 pod 17.1 Všeobecných obchodných podmienok pôvodného veriteľa, ten mohol kedykoľvek (aj) bez uvedenia dôvodu vypovedať predmetnú úverovú zmluvu a podľa bodu 17.2 písm. b) Všeobecných obchodných podmienok mohol odstúpiť od zmluvy (keď žalovaný tým, že nezaplatil splatnú splátku podstatným spôsobom porušil ustanovenia zmluvy) a tým vytvoriť možnosť žiadať od dlžníka celý dlh vyplývajúci zo zmluvy o splátkovom úvere. Zrejme tieto ustanovenia sa dostali do VOP veriteľa práve za tým účelom, aby veriteľ mohol bezodkladne vykonať úkony, ktorými návrat ním poskytnutých finančných prostriedkov mohol čím skôr dosiahnuť. Ak veriteľ napriek takejto možnosti po dobu 1168 dní nevykoná žiaden možný úkon za tým účelom, aby mohol žiadať svoje finančné prostriedky od svojho dlžníka, robí to zrejme za účelom predĺženia zákonnej premlčacej doby a tým zabezpečiť si výhodu možnosti uplatnenia práva na súde aj po neprímerane

dlhej dobe. Takáto obchodná praktika však je v rozpore s ust. §-u 3 OZ, podľa ktorého výkon práv vyplývajúcich z občianskoprávneho vzťahu nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

8.2. Jednostranne predĺženie zákonnej premlčacej doby nečinnosťou oprávneného subjektu súd považuje za obchodnú praktiku, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi, a preto nemôže požívať zákonnú ochranu. Vzhľadom na vyše uvedené súd pri rozhodovaní vychádzal z tohto, že veriteľ mohol prvý krát uplatniť svoje právo na súde voči dlžníkom najneskôr 1.1.2010 a od 2.1.2010 začala plynúť trojročná premlčacia doba na uplatnenie práva na zaplatenie sporného dlhu a uplynula dňa 2.1.2013. Žaloba na súd bola podaná dňa 23.7.2013, teda zjavne po uplynutí všeobecnej trojročnej premlčacej lehoty. Na základe vyše uvedeného súd, vzhľadom na premlčanie sporného práva žalobkyni spornú sumu priznať nemohol, preto žalobu v celom rozsahu zamietol.

9. Na podporenie správnosti záveru o tom, kedy sa právo môže prvýkrát vykonať, súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR spisová značka 4 MCdo 17/2014 zo dňa 26.11.2015, v ktorom sa uvádza: „Veriteľ môže už nasledujúci deň po vzniku dlhu vyvolať splatnosť dlhu, a teda svoje právo aj vykonať. Napr. v prípade zmluvy o pôžičke, pri ktorej nebola dohodnutá jej splatnosť, mohol veriteľ požiadať dlžníka o splátku dlhu už v deň nasledujúci po uzavretí zmluvy o pôžičke. Ak plnenie spočíva v povinnosti niečoho sa zdržať či niečo opomenúť, dostane sa právo do štádia actio nata vtedy, keď povinný po prvý raz porušil túto svoju povinnosť, t. j. vykonal to, čo nemal, resp. postavil sa na odpor správaniu, na ktoré bol inak povinný“.

10. O trovách konania rozhodol prvoinštančný súd podľa ust. §-u 142 ods. 1 OSP a v konaní úspešným žalovaným nepriznal náhradu trov konania, pretože si ich náhradu neuplatnili.

11. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočne zisteného skutkového stavu a navrhol, aby odvolací súd na základe ustanovenia § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že žalobe žalobcu vyhovie, resp. ho zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si vyčíslil trovy odvolacieho konania v sume 311,75 €.

12.1. Žalobca sa nestotožnil s právnym posúdením veci súdom a odôvodnenie súdneho rozhodnutia považuje za nepreskúmateľné. Nie je zrejmé, na základe akých zákonných skutočností súd ustálil, že premlčacia doba začala plynúť od 02.02.2010. Zastáva názor, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je svojvoľné a absolútne nerešpektujúce skutkový stav veci, čím súd odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom a porušil jeho právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v spojení s porušením práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

12.2. V tejto súvislosti poukázal na uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1ObdoV/10/2012 zo dňa 30.05.2013 a sp. zn. 4Cdo 90/2013 zo dňa 22.08.2013. Zastáva názor, že právne posúdenie súdu, v zmysle ktorého si veriteľ prvý krát na súde mohol svoje sporné právo uplatniť najneskôr od 01.01.2010 a od 02.01.2010 začala plynúť trojročná premlčacia doba na uplatnenie práva na zaplatenie sporného dlhu nemá žiadnu oporu v zákone. Aj v prípade pripustenia, že na uvedený záväzkový vzťah je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, čo však žalobca nepripúšťa, je z ust. § 565 Občianskeho zákonníka nesporné, že pri plnení v splátkach vzniká veriteľovi právo na zosplatenie celého dlhu len do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky. Ak veriteľ svoje oprávnenie nevyužije, plynie premlčacia doba pre každú splátku samostatne. Ak však dlžník nesplní v určenom termíne ani ďalšiu splátku, veriteľovi opätovne vzniká právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť, pričom ak toto právo využije, tak premlčacia doba všetkých splátok do budúca začne plynúť od splatnosti tejto ďalšej nespĺnenej splátky. Žalobca svoje právo zosplatiť pohľadávku využil ku dňu 25.2.2013 a toto svoje právo využil v súlade s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka pre nespĺnenie splátky, ktorá využitiu tohto práva predchádzala po dobu 3 mesiacov, t. j. splátky splatnej dňa 20.11.2012.

13.1. Prihliadnuc k uvedenému žalobca poukázal na to, že aj v prípade aplikácie ustanovení Občianskeho zákonníka týkajúcich sa premlčacej doby by začala plynúť premlčacia doba pre všetky splátky splatné po vyhlásení mimoriadnej splatnosti v súlade s ust. § 103 Občianskeho zákonníka od 21.11.2012 (deň nasledujúci po splatnosti splátky, pre nespĺnenie ktorej došlo k vyhláseniu mimoriadnej

splatnosti), pričom pre splátky splatné pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti by plynula samostatná trojročná premlčacia doba odo dňa ich splatnosti (pre každú samostatne).

13.2. Žalobcovi nie je zrejmé, na základe akých zákonných ustanovení súd dospel k záveru, že pohľadávka bola splatná najneskôr dňa 01.01.2010. Konečná splatnosť úveru bola dojednaná na 20.10.2015 a žalobca si v konaní uplatnil len nepremlčané splátky splatné od 20.08.2010 do konečnej splatnosti úveru 20.10.2015. Žalobcovi nie je zrejmé, na základe akých skutočností súd vyhodnotil, že v konaní došlo k jednostrannému predĺženiu premlčacej doby. Oprávnenie pristúpiť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti je oprávnením, nie však povinnosťou veriteľa. Zmluvné strany si v zmluve o splátkovom úvere dojednali plnenie v splátkach s presným stanovením termínov splatnosti jednotlivých splátok. Žalovaný v 1./ rade a právny predchodca žalovaných v 2./ až 5./ rade sa dostali do omeškania, uvedené termíny neplnili a žalobcovi (resp. už aj jeho právnomu predchodcovi) tým vzniklo právo pristúpiť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti. Právny predchodca žalobcu toto právo nevyužil a k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pristúpil až žalobca podaním zo dňa 06.02.2013 označeným ako „Výzva k úhrade a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru“ (mimoriadna splatnosť úveru bola vyhlásená ku dňu 25.02.2013 v súlade s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka).

14.1. Žalobca odhliadnuc od uvedeného zastáva názor, že súd na daný prípad nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa premlčacej doby a na daný prípad bolo potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, keďže ide o zmluvu o úvere, a teda o absolútny obchodno-závazkový vzťah aj napriek tomu, že jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ.

14.2. Uviedol, že podľa § 392 ods. 2 OBZ pri práve na čiastkové plnenie plynie premlčacia doba pre každé čiastkové plnenie samostatne. Ak sa pre nesplnenie niektorého čiastkového záväzku stane splatný celý záväzok, plynie premlčacia doba od doby splatnosti nesplneného záväzku a podľa § 397 OBZ ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky.

15.1. Predmetná úverová zmluva bola uzavretá dňa 14.11.2007, pričom v období do 31.12.2007 sa vzťahovali ustanovenia § 52 až 54 OZ len na kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo a na iné zmluvy upravené v 8. časti OZ, ako aj na zmluvu podľa § 55 OZ. Zmluva o úvere bola upravená v OBZ. V dôsledku toho sa na účastníkov úverovej zmluvy nevzťahovala povinnosť uvedená v prechodnom ustanovení § 879f ods. 3 OZ. Novelizovaným ustanovením § 52 ods. 1 OZ sa nespravujú nároky vzniknuté pred 01.01.2008. Právne vzťahy zo zmluvy o úvere uzavretej pred 01.01.2008 sa spravujú ustanoveniami OBZ bez ohľadu na povahu účastníkov.

15.2. Najvyšší súd SR okrem rozhodnutí sp. zn. 2MCdo 3/2011 zo dňa 28.04.2011 a sp. zn. 6Mdo/4/2012 zo dňa 27.03.2013 opätovne potvrdil správnosť aplikácie ustanovení OBZ na vzťahy vzniknuté zo zmluvy o úvere vo svojom rozhodnutí zo dňa 24.03.2015, sp. zn. 7MCdo 9/2014, ktorým zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove a rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou pre nesprávne právne posúdenie, kedy tieto súdy nesprávne aplikovali Občiansky zákonník na predmetný zmluvný vzťah.

16.1. V tejto súvislosti poukázal aj na uznesenia Krajského súdu v Trnave zo dňa 13.01.2016, sp. zn. 23Co/640/2015, zo dňa 29.02.2016, sp. zn. 25Co/132/2015, zo dňa 13.04.2016, sp. zn. 25Co/176/2015, zo dňa 12.04.2016, sp. zn. 25Co/353/2015, na rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach zo dňa 13.05.2015, sp. zn. 3Co/266/2015, zo dňa 13.05.2015, sp. zn. 5Co/167/2015 a na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 29.10.2015, sp. zn. 9Co/80/2014, v zmysle ktorých sa majú na právne vzťahy vzniknuté zo zmluvy o splátkovom úvere aplikovať ustanovenia OBZ aj v otázke premlčania.

16.2. Vzhľadom na uvedené žalobca zastáva názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnených splátok spolu s príslušným úrokom z omeškania z každej splátky odo dňa nasledujúceho po splatnosti každej splátky až do zaplatenia, nakoľko nárok uplatnený žalobou nemožno považovať za premlčaný.

17. Žalovaní sa k odvolaniu nevyjadrili.

18. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote, preskúmal napadnuté rozhodnutie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a contrario a

dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP v spojení s § 391 ods. 1 CPS zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

19.1. S účinnosťou od 01. 07. 2016, prijatím zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), došlo v súlade s § 473 CSP k zrušeniu zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok. Nová právna úprava dôsledne dodržiava princíp okamžitej aplikovateľnosti procesnoprávných noriem, ktorý znamená, že nová procesná úprava sa použije na všetky konania, a to aj na konania začaté pred dňom účinnosti CSP s ustanovenými výnimkami z tohto základného pravidla.

19.2. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

19.3. Podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

20.1. Podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

20.2. Podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

20.3. Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

21. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

22.1. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 OSP), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (účastníka) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia) (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 4/2009 zo dňa 29. júna 2010).

22.2. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (Nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 236/06). Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Z formulácie § 132 Občianskeho súdneho poriadku možno vyvodiť, že súd je povinný navzájom si odporujúce dôkazy hodnotiť a zdôvodniť, napr. prečo niektoré z nich pokladá za nevierohodné, prečo niektoré odmietol vziať pri formulovaní rozhodnutia do úvahy, prípadne aj prečo sa niektorými dôkaznými návrhmi odmietol zaoberať vôbec. Tieto nedostatky odôvodnenia, spolu s tzv. opomenutými dôkazmi (o ktorých súd v konaní nerozhodol vôbec) zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia (Nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 114/08 z 12. júna 2008).

22.3. Nedostatok odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutia je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces. Judikatúra nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument. Aj rozhodnutie formou uznesenia (ak nejde o rozhodnutie, ktorým sa celkom vyhovuje návrhu, ktorému nikto neodporoval alebo o uznesenie, ktoré sa týka vedenia konania) musí obsahovať odôvodnenie, pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal; niet v ňom miesta pre dohady a domnienky.

23. Súd je povinný rozsudok odôvodniť spôsobom zakotveným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP (do 30.6.2016 podľa § 157 ods. 2 OSP), čo je jedným z princípov riadneho a spravodlivého procesu vyplývajúcich z Listiny základných práv a slobôd ako aj z článku 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý predstavuje súčasť práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov a právnymi závermi. Stav, kedy rozsudok neobsahuje náležitosti uvedené v ust. § 220 ods. 2 CSP vedie v konečnom dôsledku k tomu, že sa stáva nepreskúmateľným. Ak je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné, musí ho odvolací súd zrušiť, pretože inak by zaťažil konanie vadou, ktorá môže mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

24. Odvolací súd preskúmavajúc dôvodnosť podaného odvolania žalobcu dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vykazuje vady v zmysle § 389 písm. b/ a c/ CSP, a teda, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné a taktiež vychádzajúce z nesprávneho právneho posúdenia veci ohľadne právneho posúdenia premlčania nároku žalobcu.

25. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvoinštančného, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS 115/03 z 3. júla 2003).

26. Z obsahu spisu vyplýva, že právny predchodca žalobcu (postupca Slovenská sporiteľňa a.s., so sídlom Bratislava, Suché Mýto 4, IČO: 00 151 653) dňa 14. novembra 2007 uzavrel so žalovanou v 1./ rade a s právnym predchodcom žalovaných v 2./ až 5/ rade M. T. Zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX podľa § 497 až 507 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov. Na základe tejto zmluvy pod bodom I. Základné podmienky poskytla Slovenská sporiteľňa a.s. Bratislava žalovanej v 1./ rade a M. T. (dlužníci) Splátkový úver vo výške 80 000,- Sk, išlo o spotrebný úver bezúčelový s premenlivou úrokovou sadzbou 11,35% p.a. v deň uzatvorenia úverovej zmluvy, išlo o jednorazovo bezhotovostne poskytnutý úver, v zmluve bola stanovená cena za spracovateľský poplatok 1.000,- Sk , poplatok za správu úveru 60,- Sk mesačne a dlžníci boli povinní splatiť poskytnutý úver v 95 splátkach po 1.343,- Sk mesačne, k 20. dňu v kalendárnom mesiaci, pričom splatnosť prvej splátky bola dohodnutá na deň 20.11.2007 a konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na 20.10.2015. Všetky údaje a náležitosti uvedené v Základných podmienkach Úverovej zmluvy sú platné ku dňu uzatvorenia Úverovej zmluvy, ich zmeny sa riadia Úverovou zmluvou, Úverovými podmienkami a VOP (Všeobecné obchodné podmienky).

27.1. Na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1514/2012/CE zo dňa 13.12.2012 uzavretej medzi postupcom Slovenská sporiteľňa a.s. Bratislava, Tomášikova 48, IČO: 00 151 653 a postupníkom EOS KSI Slovensko, s.r.o., Údernícka 5, Bratislava, IČO: 35 724 803 (žalobcom) podľa § 524 a

nasl. Občianskeho zákonníka, postúpil postupca na žalobcu, okrem iných pohľadávok aj pohľadávku voči dlžníkom, uvedenú v Prílohe č. 1 k Zmluve.

27.2. Žalobca podal proti dlžníkom D. T. a M. T. žalobu o zaplatenie sumy 2 808,54 EUR s príslušenstvom na Okresný súd Komárno dňa 23.07.2013, dôvodiac tým, že pohľadávka žalobcu ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky predstavovala sumu 3 670,33 EUR, ktorá pozostávala z istiny 2 954,23 EUR, riadneho úroku 433,99 EUR, úroku z omeškania 234,27 EUR a ostatného príslušenstva 47,84 EUR a v tomto konaní si žalobca uplatňuje splátky úveru splatné od 20.08.2010 do 20.10.2015 v počte 63 a celkovej výške 2 808,54 EUR. Splátky pôvodne splatné od 20.02.2013 do 20.10.2015 sa stali splatnými dňa 25.02.2013, kedy žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru.

28. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody, s prihliadnutím na odôvodnenie preskúmaného rozsudku bolo posúdiť, či v danom prípade boli splnené podmienky pre nepriznanie v žalobe uplatneného nároku žalobcovi v sume 2 808,54 EUR s príslušenstvom, z dôvodu jeho premlčania a či je na daný právny vzťah, a teda aj na premlčanie treba aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka alebo ustanovenia Obchodného zákonníka.

29. Odvolací súd sa nestotožnil s námietkou odvolateľa, že súd prvej inštancie na predmetný záväzkový vzťah mal aplikovať ustanovenie zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, ďalej len OBZ), pretože ten upravuje zmluvu o úvere a podľa neho aj bola uzatvorená Zmluva o úvere, takže aj premlčacia doba by mala byť štvorročná.

30. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka (v znení účinnom od 1. mája 2014) ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

31. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. apríla 2015, sp. zn. 3MCdo 14/2014 „Ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou.“

32. Súd prvej inštancie sa v predmetnej veci nesprávne vypořiadal s otázkou premlčania uplatneného nároku, ak dospeľ k záveru, že posledná úhrada na vyrovnanie dlhu vyplývajúceho z predmetnej úverovej zmluvy bola vykonaná dlžníkmi dňa 23.09.2009, a preto prvý krát mohol veriteľ svoje právo uplatniť už najneskôr 01.01.2010 a od 02.01.2010 mu začala plynúť trojročná premlčacia doba na uplatnenie práva na zaplatenie sporného dlhu a uplynula dňa 02.01.2013, a keďže žaloba bola na súd podaná dňa 23.07.2013, bolo to zjavne po uplynutí všeobecnej trojročnej doby, a preto pre premlčanie žalobu zamietol.

33. Tento právny záver súdu prvej inštancie považuje odvolací súd za nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov a v rozpore so zákonom, pretože prvoinštančný súd sa vôbec nezaoberal ustanovením § 103 OZ, v zmysle ktorého ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

34. Podľa § 565 OZ ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

35. Podľa § 53 ods. 9 OZ v znení účinnom od 1.7.2011 (novela Občianskeho zákonníka uskutočnená zákonom č. 161/2011 Z.z.), ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

36. Podľa tejto úpravy dodávateľ môže uplatniť právo vyplývajúce z § 565, t.j. žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky (ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené) najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky. Toto právo však môže uplatniť iba za podmienky, že naň upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní. Z tejto úpravy jednoznačne nevyplýva, od akej udalosti treba túto lehotu počítať. Z celého kontextu ustanovenia však možno vyvodíť, že musí uplynúť najmenej 15 dní odo dňa, keď dodávateľ upozornil spotrebiteľa, že uplatňuje právo na zaplatenie celej pohľadávky, do dňa, keď má dôjsť k splatnosti celej pohľadávky, resp. do dňa, keď ju má spotrebiteľ uhradiť. Pre úplnosť treba dodať, že 15-dňová lehota však môže najskôr začať plynúť po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením jednej zo splátok, teda nasledujúci deň po dni, ktorý bol v splátkovom plnení dohodnutý ako deň splatnosti splátky.

37. Podľa § 101 OZ pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

38. Ak sa plnenie na základe určitého práva dohodlo v splátkach, premlčia sa vo všeobecnej 3-ročnej premlčacej dobe jednotlivé splátky, teda každá zo splátok predstavuje samostatné plnenie, preto pre každú z nich trojročná premlčacia doba podľa § 101 plynie samostatne.

39. Ak plnenie bolo dojednané v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich splatnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej splátky stane splatným celý dlh, začína plynúť premlčacia doba odo dňa splatnosti nesplnenej splátky.

40. Dohoda medzi účastníkmi zmluvy o splnení dlhu v splátkach umožňuje veriteľovi, aby od dlžníka požadoval vždy iba zaplatenie tej splátky, ktorá sa stala splatnou (zročnou). Každá zo splátok totiž predstavuje samostatné plnenie, a preto pre každú splátku začína plynúť premlčacia doba podľa § 101 OZ samostatne. Ak bolo medzi účastníkmi zmluvy dohodnuté, že veriteľ je oprávnený odstúpiť od zmluvy alebo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, ak dlžník podstatným spôsobom porušil ustanovenie zmluvy, napríklad v prípade nesplácania pohľadávky riadne a včas, teda ak prestal platiť splátky, neznamená to, že toto svoje právo je povinný veriteľ využiť. Uplatnenie práva na zaplatenie celej pohľadávky je v právomoci veriteľa, ktorý toto právo môže, ale aj nemusí uplatniť.

41. Pokiaľ ide o premlčanie splátok, platí, že premlčacia doba tu začína plynúť osobitne vo vzťahu ku každej splátke odo dňa jej splatnosti. Ak dlžník nesplní niektorú zo splátok a veriteľ vyhlási mimoriadnu splatnosť úveru, čím sa stane splatným celý zostávajúci dlh, premlčacia trojročná doba pre právo na zaplatenie celého zostávajúceho dlhu v prípade vyhlásenia zmluvnými stranami dohodnutej mimoriadnej splatnosti dlhu začína plynúť od doby splatnosti celého zostávajúceho dlhu. Predčasné zosplatenie úveru predstavuje výrazný zásah do práv a povinností dlžníka, najmä zakladá jeho povinnosť vrátiť celý poskytnutý úver aj s príslušenstvom, preto je nevyhnutné, aby veriteľ jednoznačne a spoľahlivo preukázal, že boli splnené dohodnuté podmienky predčasného zosplatenia úveru ako aj to, kedy bolo zosplatenie úveru oznámené dlžníkovi.

42. Z hore uvádzaných skutočností vyplýva, že záver súdu prvej inštancie o premlčaní pohľadávky žalobcu nemá oporu v obsahu spisu, nezodpovedá náležitému zisteniu skutkového stavu a ani správne právnemu posúdeniu. Moment splatnosti peňažného záväzku konštatoval (ustálil) prvoinštančný súd v rozpore s právnou úpravou aj Všeobecnými obchodnými podmienkami žalobcu a pre nedostatok dôvodov je jeho záver o premlčaní pohľadávky žalobcu predčasný a nesprávny. Vzhľadom k hore uvedeným právnym záverom odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené v enunciate tohto uznesenia.

43.1. Úlohou súdu prvej inštancie bude opätovne sa zaoberať nárokom žalobcu uplatneným v jeho žalobe podanej na súd dňa 23.07.2013, v ktorej uplatnil nárok na zaplatenie splátok úveru splatných od 20.08.2010 do 20.10.2015 v počte 63 v celkovej výške 2 808,54 eura, avšak sa už nebude môcť ex offio (z úradnej povinnosti) zaoberať premlčaním nároku žalobcu, keďže Ústavný súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí pléna Ústavného súdu SR dňa 7. februára 2018 vo veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. PL.ÚS 11/2016 rozhodol, že ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

43.2. Súd prvej inštancie sa nevysporiadal ani s tým, či žalobca uplatnenú pohľadávku nadobudol platným právnym úkonom postúpenia v nadväznosti na ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, podľa ktorého: „Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.“

43.3. Z výsledkov vykonaného dokazovania je totiž zrejmé, že pôvodný veriteľ splatnosť úveru voči žalovaným nevyhlásil a do spisu nebol doložený ani dôkaz o tom, či veriteľ ešte pred postúpením pohľadávky žalovaných písomne vyzval na zaplatenie dlhu, keďže boli nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku. Podľa obsahu spisu zo strany banky pred postúpením nedošlo ani k vyhláseniu splatnosti celého dlhu, čo znamená, že banka mohla v danom čase postúpiť po predchádzajúcej písomnej výzve len v tom čase nesplatenú časť dlhu. Úlohou súdu prvej inštancie bude v ďalšom konaní vysporiadať sa aj s tým, či žalobca je aktívne vecne legitimovaný, teda či k postúpeniu pohľadávky nedošlo v rozpore s ustanovením 92 ods. 8 zákona o bankách, a či právny úkon postúpenia nie je absolútne neplatný pre rozpor so zákonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého je (absolútne) neplatný právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom a až potom vo veci rozhodne a svoje rozhodnutie odôvodní v súlade s ust. § 220 ods. 2 OSP tak, aby bolo preskúmateľné.

44. Podľa § 391 ods. 2 CSP ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

45. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

46. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá Civilného sporového poriadku v spojení s § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s

ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).